

Talas.... Ayrıcalığın Kapısını Nasıl Açtım?

Faruk ÇAKMAK Talas (1963 - 1967)

Sınav günü Bünyan'ın tek taksicisi İsmail Karaduman yönetimi- mindeki araçla iki baba ve iki oğul Talas'a gittik (Bu sayede hayatımda ilk defa otomobile de binmiştim.) Orada gördüklerim beni çok şaşırtmıştı. Gelenlerin hemen hepsi ailece otomobilleriyle gelmiş, çok iyi giyimli kişilerdi ve çocuklar cıvıl cıvıl konuşuyorlar, yüksek sesle birşeyler anlatıyorlar, gülüyorlar, güldürüyorlardı. Neyse, sınav için içeri alındık, başladık cevapları işaretlemeye. O günden aklımda kalan soru 'ulak' kelimesinin eşanlam lısı olarak 'oğlak' cevabını işaretlememdi. O zamana kadar postacı anlamındaki ulak kelimesini hiç duymamıştım ama Bünyan'a Bulgaristan'dan göçmen olarak gelmiş ve çoğu küçükbaş hayvancılık yapan kişilerden oğlak kelimesini 'uulak' şeklinde telaffuz ettiklerin defalarca işitmiştim.

Sınavdan çıkınca rakiplerimin hemen hepsi annesine babasına koşuyor, çok iyi yaptıklarını ballandıra ballandıra anlatıyorlardı, ben ise yapamadığım veya yanlış cevapladığım birkaç soruyu anlattım. Herhalde hepimizin de intibası benim bu işi pek beceremediğim yönündeydi.

Taksimimize bindik Bünyan'a dönüyoruz. Kayseri çıkışında tanıdık şişman bir öğretmen de otobüs bekliyormuş, durduk ve onu da arabamıza aldık. Araç tam hızlandı, bu arada arka taraftan bir ses geldi ve taksi yolda bir süre sürüklendikten sonra durdu, şoför baktı ki arka teker yerinden çıkıp tarladaki ekinlerin içine fırlamış. İstiap haddinin zorlanmasıyla büyük bir badire atlattığımız, bereket versin ki hiç birimizin burnu bile kanamamıştı.

Endişeli ve biraz da ümitsizce sonucu beklemeye başladık. Bir gün babam sevinçli haberi getirdi, Talas Amerikan Orta Okulu sınavını kazanmıştım. Öpüldük, tebrik edildik, 1 tl ödül bile almıştım Babam'dan. Şimdi esas mesele başgösterdi. Okulun yıllık istediği 2.900 TL bir öğretmen maaşından oluşan aile geliriyle nasıl karşılanacaktı ?

Etrafımızda iyiliksever, yardımsever o kadar çok insan vardı ki ele geçen böyle

bir fırsatın kaçmaması için adeta herkes seferber olmuştu:

O yaz ilk defa yayla niyetine bize gelen babamın Nevşehir’de ortaokuldaki tarih öğretmeni ve hamisi Mustafa Karayeğen ve tüm aile fertleri çok bastırdılar ve yetişemediği yerde yardımcı olacaklarını, annesini ve babasını kaybetmiş,hiç umudu kalma- mışken bile kendisinin nasıl okuyabildiğini babama hatırlatmışlardı.

Ağır Ceza Hakimi Halit Velioğlu Amca o yıl seçim olduğu nu, babama seçim kurulunda görev çıkarıp ek gelir sağlayabileceğini beyan etmiş, eşi Nuriye Teyze de okul için gerekli eşyanın hazırlanmasında anneme yardım edebileceğini söylemişti.

Ziraat Bankası Müdürü Ahmet Bey de sıkışıklık olursa babama bankadan kredi verebileceğini ifade etmişti.

Annem de halı dokuyarak ve dikiş dikerek aile bütçesine katkıda bulunabileceğini,oğlunun mutlaka bu okulda okuyup iyi bir adam olmasını istiyordu.

İlköğretim müfettişi, sepetli motorsikleti olan Ahmet Bozbey de öğretmen çocuklarına 500 TL burs verildiğini hatırlatıp koleje gönderilme kararına o da böyle bir katkı vermişti.

Bu kadar destek olunca benim kolejli olmam artık kaçınılmaz olmuştu. Kayıt için gittiğinde babam Nevşehir’de ortaokulda Türkçe öğretmeni Mustafa Pişkin hocasıyla karşılaşır ve öğret men çocuğu bursu da hemen çıkar.

1963 Eylül’ünde ailemle beraber okula gittik.Evden ve aileden ilk ayrılığım olacaktı herkese olduğu gibi.Bir türlü bırakmıyordum anneleri. Giray Abim gelsin, ona teslim edin beni,ondan sonra gidersiniz diyordum.Kıdemli öğrenci nihayet ufukta gözükmişti ve ben ailemi rehin almaya son verdim..

İlkokuldayken kış aylarında bronşitim vardı ve kış boyu morarınca kadar beni öksürtürdü. Talas’ta okumaya başladım ve bu hastalık bir daha semtime uğramadı, adeta okunmuş gibi.

Cumartesi sabahları erkenden kalkıp pinpon masası tutmak ve sabahın köründe pinpon oynamak müthiş bir keyifti.

İlk iki sömestrde hiç zayıf notum yokken son sömestrde Rea- ding'den 4 alıp ikmale kalmak ne büyük zül ve üzüntü idi benim için ve bütün ailem için.Yukarıda anlattığım şartlarda okula başlayabildikten sonra ikmale kalmak ve sınıfta kalma ihtimali ne biçim hayal kırıklığı idi.O yaz Ankara'dan Tarhan Kitabevi'nden kitaplar getirip okudum. Yazın Bünyan'a gelen Kanadalı iki bayan öğretmenle çatır çatır İngilizce konuşmam,ikmale kalmama rağmen,aileme epey keyif vermişti.Aynı yılın yaz aylarında Bünyan'ın bir köyündeki yabancıların da katıldığı bir çalışma kampına gidecek iki İsviçreli bayan öğretmeni okulumdan bana yönlendirmişlerdi ve ben onları Ekinciler Köyü'ne kadar önce kamyon üstünde sonra da at arabası kiralayarak eski Talas mezunu Mehmet Kasım'a götürüp sağ salım teslim etmiştim.Daha 12 yaşındaki bir çocuk için hatırı sayılır sorumluluktuktu.İşte okulum ve öğretmenlerimiz bizi hayata böyle hazırlıyorlardı.

Aynı köyün muhtarı da akrabam idi .Birkaç gün köyde kaldım ve Kamptakilerle İngilizce konuşma pratiğimi arttırdım.Bu arada muhtarın oğluyula atlarını meradan eve getirecektik.Atın birine de ben bindim.Bu benim ilk ata binişimdi ve at da çıplak tı.Önceleri yavaş yavaş gidiyordu,sonra tayı önünde hızlandı,anne de hızlandı ve ben düşmek üzereydim,haykırıyordum.O arada kuru bir su arkından atladığında at sekti ve dizlerinin üzerinde orada çöktü,ben de hemen fırsattan istifade atın üzerinden sıyrılıp indim.O korkudan sonra bir daha hayatım boyunca ata binmedim.

1965 yılı idi galiba.İki eski mezun abimiz Yavuz Abi ve Halim Mumoğlu Abi okula geldiler,bize okulun kapatılacağını açıkladılar.O anda ben kendimi kaybetmişim. “Gitti gençlik,öldü istikbal” diye sözcükler çıkmıştı ağzımdan gayriihtiyari.Tabii ki çok üzücü bir haberdi ama herşeye rağmen Allah bana en son da olsa Talas'ta başlayıp Talas'ta bitirebilme mutluluğunu yaşattı.

Talas'lılığım'ın unutamadığım bir faydasını ilereleyen zamanda Boğaziçi Üniversitesi son sınıfına geçtiğim yaz için Ataş Rafinerisi'ne staj başvurusunda bulunmuş ve referans olarak is-mime ve koleje gitmeme esin kaynağı olan ve Tarsus'ta okurken birkaç kez ziyaret ettiğim Faruk Karabey abimi yazmışım.Ataş'a staja kabul edilmek de çok zor idi..Çalışacağım bölümde de yetkili kişi yine Talas Kolej'i mezunu Mehmet Çataklı imiş.Faruk Abimiz'e sorunca o da tanışıklık vermiş ve Talaslılık ruhu kendini göstermişti.Ben onların

yüzünü ağartacak şekilde güzel işler yapıp bir ay sonra yanında staj yaptığım kişiyi bir ay izne çıkar mı ş ve işini aksatmadan yapmıştım.Üç aya yakın stajımı yapıp ilk ciddi iş tecrübemi çok iyi bir iş yerinde kazanmış ,yeni dost ve arkadaşlar edinmiş,ilk sigortalılığımı orada başlatmış ve bir sömestr yetecek cep harçlığımı da biriktirmiştım.

Katkısı olanlardan hayatta olanlara sağlık ve mutluluklar, dünyasını değiştirenlere nurlar içinde olmalarını dilerim.